

[Tholstrup.]

udsigter måske netop udelukker de folk, som man allermest har brug for. Jeg vil slutte med at referere, hvad professor H. M. Jensen, landbohøjskolens mejerifdeling, siger i et interview i „Roskilde Tidende“ den 20. ds. — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Bedst ville det være, hvis mejeribrug et selv kunne rationalisere uden støtte udefra. Mejeribrug et skulle nødigt miste sin hidtidige selvstændighed, og det tror jeg også man vil holde på fra mejeriernes side.“

Og længere henne siger han:

„I dag kan man ikke sige, hvilken størrelse af mejeri der vil være den mest rentable.“

Jeg slutter mig til disse og andre udtalelser, der i den senere tid er faldet fra virkelig sagkyndig side, gående ud på, at en naturlig udvikling på dette område er at foretrække. Vi kan derfor ikke støtte forslaget om mejerisocialiseringen, men må afvise dette typiske skrivebordsforslag.

Til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard bemærkninger om, at det ærede medlem hr. Funck Jensen har stemt for adskillige forslag i lignende retning om tilskud til dette og hint, skal jeg sige, at det ærede medlem hr. Funck Jensen, som desværre ikke er tilstede i dag, er gået imod lige så mange af den slags ting i finansudvalget, som han kunne overkomme, lige så mange som der har været tid til at drøfte, og at han i mange tilfælde ikke kunne gå imod lånene og tilskuddene, fordi det var lovbundne ting. Det ved det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard også. Derfor må vi jo gå til de folk, der har ansvaret for de love, som forlanger pengene udbetalt, og retsforbundet har intet medansvar for de grundforbedringslove, m. v., der her er tale om. I 1932 stemte de radikale for toldforhøjelser, og man forstår af det ærede medlems tale, at hvis de andre lande ikke vil nedsætte tolden, så skal Danmark heller ikke nedsætte den, så skal vi altså stadig fortsætte med at fordyre erhvervslivet og omsætningen og holde det høje prisniveau til skade for os selv, nemlig fordi de andre stadigvæk ønsker at skade sig selv og toldplage sig selv. Jeg kunne have lyst til lige at citere et par linier fra det radikale venstres program — hvis den højtærede formand tillader det —, hvor der står:

„Ved toldlovgivningen tilstræbes fuld virkeliggørelse af frihandelsprincippet, idet beskyttelsestolden nedsættes gradvis, således at den i løbet af et kortere åremål helt bortfalder.“

Mon ikke det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard er kommet lidt langt fra sit eget program, når han her står og taler for, at vi skal fortsætte med den høje told, vi har. (*Bertel Dahlgaard*: Perfidi!). Det ærede medlem brugte udtrykket perfidi . . . (Formanden ringer). Jeg må altså ikke returnere. Undskyld.

Aage Fogh: Jeg har bedt om ordet for at gøre et par bemærkninger til det foreliggende lovforslag. Jeg må sige til indledning, at jeg er meget forbavset over de udtalelser, der er fremkommet fra forskellig side angående selve hovedspørgsmålet: det betimelige i at sammenlægge vore mejerier. Jeg troede ærlig talt ikke, der var et menneske i dette land, der var inde i disse ting, som ikke er indforstået med, at vi har for mange mejerier, altfor mange mejerier. Hvor mange der burde forsvinde af dem, hvis det skal lægges rationelt til rette, kan jeg ikke sige, men der burde ikke på nogen måde være tvivl om, at det, der skal tilstræbes i fremtiden, er, at nogle af mejerierne skal forsvinde. Jeg har også den opfattelse, at mejeribrugets folk er så fornuftige, at de vil gå den vej i fremtiden, selvom de ikke får de lån, der her er tale om. Når det foreliggende materiale viser, at der kan spares op til 1½ øre pr. kg mælk i driftsomkostninger, vil jeg anse det for ganske givet, at hvor der ikke er andre ting, der taler imod det — jeg ved godt, at i enkelte tilfælde kan der være lokale forhold, der taler imod centralisering —, må mejeribrugets folk stræbe den vej.

Når der nu er så stor uvilje, navnlig fra venstres og konservativ side, vil jeg spørge den højtærede landbrugsminister, om ikke der var mulighed for måske at anvende pengene på andre områder, f. eks. også til en billiggørelse af smørproduktionen. Forholdet er nemlig det, at smørproduktionen er en lang kæde af mange led, hvor mejerierne nu engang ingenlunde er det vigtigste, det er det afsluttende, men ikke det vigtigste. Jeg vil næsten tro, at de bygninger, der omfatter begyndelsesstadiet, nemlig vore stalde, er mindst lige så vigtige for smørproduktionens økonomi, og jeg ved af erfaring, at medens et mejeri er en sammenslutning, som altid kan skaffe sig de penge, det har brug for, kan det være ganske overordentlig svært for den enkelte landmand, der ikke er pengestærk, at skaffe sig de nødvendige midler til den ønskede ombygning af staldene. Derfor, højtærede landbrugsminister, tror jeg, det ville være formålstjenligt, at man i udvalget overvejede, om man ikke kunne finde en udvej for, at disse midler blev stillet til rå-